

még egy kinkeserves sörrel,
vagy bevackolódsz a vendégarzon
kemény duplaágyába, és vársz
– a pusztá vak mély alvásra csak:
álmodni már nem tudsz.

És a sötétkék hajnalban,
ha forróság és harangszó
mégsem hagy beléfulladni
a nappalénál jobb semmibe,
végül megadod magad,
csak kiülsz a szökőkút mellé
fölhúzott térddel a medence alig-
kávájára, s mégis kinyitod azt a sört.

És míg iszod, hol fölfelé tekintesz,
s bevésed ezt az itteni fajta hajnalkéket,
hol le, s nézed a medence vizét.
Aztán beleereszted fáradt lábad,
és hagyod, hogy míg lehűt,
a fölszökő permet söpörje le rólad
az elmúlt tíz évben rád tapadt
összes idegen reményt.

Demény Péter

Prospektus

1.

Nem akarok meghalni,
de már nem zavarna, ha nem élnék.
Talán itt kezdődik az öregség:
fejünk körül a büntudat
tompá derengése.
Hangok kísértenek egy üres lakásban.

2.

1999-ben megszületett a lányom,
és 2014-ben elhagytam.
Erre nem találok mentséget
magamban, és az sem vigasztal, hogy

Ő talál. Valami mintha kettévágna
bent, és ebben semmi
líra nincsen.

3.

Két nőt szeretni – valaha
el tudtam képzelni, mint ahogy
azt nem tudtam elképzelni, hogy
én is meghalok, de most már
azt is el tudom képzelni, hogy
boldog vagyok és boldogtalan,
és nem tudom elképzelni, hogy
miért is kellene örökké élni – rágom
magam, jól
mégsem lakok soha.

4.

Mindig elírok a szorongásaim
elől, nem várom meg, hogy
sárga legyen a tetejük, és
kinyomhassam őket. Az
egyik ablakon a nyugalomra
látni, a másikon valami
sötét recsegésre. Bele kell
nyugodnom, hogy ez az
én lakásom, nem cserélhetem
el a kilátást.

Bándi Máté

Nosztalgia hibákkal

Gyerekkorában el akart jutni a Holdra.
Mikor az osztálytársainak mesélte, nem hitték el neki,
hogy a Honvédkórház ablakából nézve máshogyan világít.

Az volt a kedvenc emléke, amikor az év egy kiszámítható,
mégis izgalmas napján eltakarta a Napot.
Néha, mikor megpróbálta lerajzolni, az anyjáról beszélt,
neki is pont ilyen egyszerűen tűnt el a szeméből a fény.